

Днес искам да ви споделя за една стара българска легенда, която баща ми ни разказваше когато с брат ми бяхме малки, и случайно или не минавахме край село Лиляче. Когато минаваш през тази прекрасна местност в съзнанието на мнозина изпъква една чудна природна даденост, наречена Божия мост. Него най-добре можем да разберем, осъзнаем и оценим като тръгнем по Божимостий-ското дефиле. Целият му район е богат с извори, които бликат от Понора, минават през Хайдушки, Кошевски дол, Гравин дол...

Божимостийското дефиле започва от Каменния рид на старото училище и стига чак до Божия мост. Стъпваме по сипеите, а погледът ни обхваща мъгливия силует на Веслец и Каров дол, събрали своите малки ручейчета да се стичат към Жабокрък и да се удрят в твърдите скали на Божия мост.

Буйните им води се завъртат в дълбокия вир и намират скалните теснини – скриват се под моста, за да се покажат по-надолу и потекат по дефилето спокойно и уверено...

Над този Каров дол в един горещ летен ден на 1916 година се изсипал такъв порой, че завчас вдигнал малката воденичка и къщите на Цеко Бункалски и Анто Радин. Това е могла да направи малката рекичка...

Такива наводнения са ставали и преди. Когато реката се разбунтувала, отнасяла всичко по пътя си. Отнасяла всички мостове – дървени и други, които-хората били изградили на нея. Оставал само един – извисявал се горд и непоклатим Божият мост. Затуй ли, че не от човешка ръка, а от невидим природен феномен е сътворен, затуй ли, че столетия реката, колкото и да се бунтувала не могла да го повали, носи името на твореца – „Божи мост“?...

„Само добрата и силна десница на преизпълнения с любов към човеците християнски Бог може да сътвори такова природно чудо!“ – тъй си мислели хората и затуй навярно

му дали това име. Естествен скален мост "Божият мост"

Някога цялата околност на Божи мост е била обрасла във вековни гори. Тръгне ли надолу по Божимостийското дефиле, реката се връзва в карстовите скали. Хиляди години са били необходими, докато се създаде този природен феномен. С него се свързват легендите и преданията за цар Константин и царица Елена...

Живели те някога в този край сред недостъпните скали и пещери – с разкошни зали, сухи и свежи. Не случайно на това място е срещала златния изгрев, според легендата, царицата. На площадката и излъчето платно тънкосвилено тъкала...

Каменните сводове на моста и колоните се издигат на стотина метра височина и образуват такива гигантски тавани и слънчеви царски зали, че едва ли случаен посетител или пътник могат да скрият възторга и възхищението си от тази неземна чудатост. И в своето възкликание всеки ще си спомни и разказва приказните легенди и тъй от уста на уста те ще се предават от поколение на поколение.

Природният феномен е много красив и може да съперничи на „Чудните мостове“ в Родопите. Височината на образуванието е около 20 а широчината – около 25 метра. По главната си ос тунелът, образуван от река „Лиляшка бара“, е с дължина около 100 метра. През сухите месеци на годината рекичката под моста пресъхва и остават няколко езерца, пълни с жаби, откъдето идва и другото му наименование „Жабокрек“.

В близост до моста, в местността Борованска могила, са намерени останки от антична и средновековна крепост.

През 1964 година „Божият мост“ е обявен за природна забележителност.

източник: kovaklog.wordpress.com